

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LVIII. Jonathæ ac Davidis amicitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

Davidi; licuit in reum quoque (quippe Amaleci-
tam, Hebræi nominis hostem) ultrò confitentem,
ferro animadvertere. *Iabesitas* autem, quòd Saulis
& filiorum corpora exequijs cohonestâissent; non
modò præclarè collaudavit: sed etiam officium fu-
neribus impensum, regiâ sese benevolentiam remune-
raturum, non largiùs appromisit, quàm Sanctiùs præ-
stitit. Qua ratione nobilissimum vindictæ genus
exercuit, non injurias injurijs, sed beneficijs repen-
sando.

NARRATIO LVIII.

JONATHÆ AC DAVI-
DIS AMICITIA.

Lib. 1, Reg. cap 18. 19. 20. 23. & 2. Reg. c.
1, Annis Mundi 2971. 2973. 2975.
2979. Ante Christum 1082. 1080.
1078. 1074.

Inter amantium paria, quæ antiquitas laudibus
celebravit, meritò sunt adnumerandi, *Jonathas* &
David; quorum cum alter regio esset ortus San-
guine: alter pastoritio, morum tamen & studiorum
similitudo rarum inter eos amoris certamen excita-
vit. Uterque generosus animo, manu strenuus, a-
mans honesti, à simulatione & invidia alienus. Ita-
que Jonathæ David jam tum in oculis & visceribus
hæreræ cœpit, cum ausus congredi Goliatho, præ-
claram victoriam de superbissimo hoste reportavit.
Commendabat adolescentem ad omnes, animus
bellicosus, & quæ

R

Gra-

Gratior est , pulchro veniens in corpore virtus. Neque aliter triumphales Victoris laudes accipiebat Jonathas (secus, quàm pater fecerat) quàm si ad suas lauros pertinerent. Nec immeritò ; nam amor duobus in corporibus, jam unam animam effecerat. Et quia amicitia pares aut facit, aut accipit, non satis erat regio Juveni Davidem sibi conjunxisse intimè ; nisi exteriorè quoque habitu in amicum transfret. Eam ob causam, se vestibus, quibus erat indutus, spoliat: ijs Davidem induit ; & armorum quoque exuvijs exornat: arcum manibus, dorso pharetram, baltheum renibus, gladium lateri circumdat, ut pastorem in virum militarem verteret, præsentem sui memoriam ubique circumlaturum.

Atque ut ea voluntatum confessio esset æterna, foedus inter utrumque, est ictum, perpetuæ stabilitæ amicitia; accessit mutua vitæ consuetudo; nam annitente Ionatha, David inter Palatinos, & Tribunos bellicos est adlectus. Nec diu post oportunitas incidit, quâ, Ionathas non affinem modò (nam David ejus sororem Micholem duxerat) & amicum ; sed planè vitæ Custodem, fidumque Patrum apud patrem se exhibuit. Cùm enim Saul interficiendi Davidis consilium filio aperuisset, ut, cuius maximè interesset, subsefforem regni è medio tolli ; is tamen datam fidem, juramentoque firmatam, habuit antiquiorem paternâ benevolentia cum scelere copulatâ, atque adeò debitò sibi, ac speratò regnò. Insidias ergò paratas Theseo suo manifestat; &, cùm nec posset pro amico adversus patrem arma capere: nec deceret, innocentis incolunitati deesse, quod proximum fuit, egregiè præstitit, ut patrem à

sententia dimovere conaretur, & amicum moneret, studiosius ut salutis suæ curam gereret; quippe cuius cædi præstitutum sit manè sequentis diei; se verò daturū operā, ut pater abiret à crudeli proposito, & mandatum revocaret: occuleret se tantisper latebris, donec certiora à se nuntiarentur. Ita ab utroque constitutum, ita factum. Jonathas comemoratione meritorum, quæ David interfectione Philisthæi gigantis in universam gentem Hebræam contulit, placavit iram parentis; revocatur in Aulam & gratiam David, qua tamen ipsi nunquam uti securè licuit, gliscente sub doloso cinere, invidiæ ac furoris Scintilla.

Haud multum temporis intercessit, cum David novis insectationibus appetitus, confugit ad Jonatham, fidam sibi anchoram, ostenditque, quantum à reconciliata nuperrimè gratia, capitis discrimen adjerit; quippe qui, nisi Micholis amor & fides conjugalis intervenisset, domi suæ à satellitibus regijs comprehendendus, & ad necè rapiendus fuisset; exarde-
 leere tantò acrius iracundi in se regis flammæ: quanto vehementior esset calor amantis suū Jonathæ. Si moriendum sit, malle se amici manu cadere, mortemque luctu perimentis solari; quàm moriendi poenam ex inimici lætitia, novo dolore cumulare. Hic verò Jonathas amoris igniculis, velut aquâ aspersâ extimulatis, iterum, iterumque amicitia sacra jura testari, & polliceri, se vel suo capite insidias amicissimo capiti structas amoliturum; id si minus posset; patefacturum certè; nihilque ommissurum, quod ad tesseram initi fœden integrè conservandam pertineret. Et mox, qua ratione factis

potiùs quàm verbis inter se loquerentur (nihil enim erat tutum ab exploratoribus) secretò consiliò constituerunt, in hunc modum.

Davidi uti memoravimus ; velut inter *sacrum & saxum* hærenti , quippe cui satis exploratum non esset, quâ demum fiduciâ sese fallaci regis gratiæ committeret , jam minas in ore, jam blanditias habentis : aliàs ad cædem, aliàs ad mensam vocantis ; machinationes demum Ionathas ingenioso detexit astu.

Fortè epulum solenne agitabatur in regia ; in eo cùm David, gener regis, desideraretur ; Saules avidior sanguinis, quàm vini hauriendi, institit quærere causam absentiae filij Isai ; sic enim per contemptum , eum appellabat. Ionathas officiosò mendaciò cauturus amico capiti, ait Davidem , Bethlehemum, in patrium oppidum excurrisse, ad Sacrificium cum paterna familia ibi celebrandum. Non potuit Saules iram premere, cujus alioquin potens non erat ; jurgiò adoritur filium, proditorem & hostem patris, regiae stirpis probrum, progeniem mulieris virum ultro rapientis , appellat ; qui non vereatur cum inimicis conspirare, & sceptri paterni decus, in vile caput, regni æmulum transferre. Simulque jubet Davidem accersi, meritas daturum pœnas ; cùmque Ionathas scire vellet, quam ob causam reus esset capitis gener & affinis regius ; Saules, non jam intra verba, furorem continens , arripit lanceam, quam semper habebat ad manum, confixurus innocentiae defensorem , nisi interkursu amicorum fuisset cohibitus. Proripuit è conspectu se Ionathas, & periculum tum suum tum Davidis jam neci destinati dolens, noctem illam in mærore exegit.

Prima luce in agrum urbanum, specie quidem artis jaculatoriæ exercendæ, reverà, discrimen amico indicaturus procedit, solo comite puero, arcûs & sagittarum bajulô. Ibi cæpit sagittas quasi ad scopum jacere: puerumque inclamare, ut colligeret, & referret jacula, *ultra ipsum* cadentia; id enim (ut ei cum Davide convenerat) signum erat, salutem esse in fuga repositam. Quod si res periculo caruisset, id ipsum præmoniturus erat, jubendo pedisequum, tela intra se & herum intercidentia sustollere. Jaculatione his, quæ promiserat, peractis, ablegatôque in urbem Gabaam puerô, David solitudinem nactus ad colloquium, surgit è latebris; procumbensque ad pedes Jonathæ, vitæ suæ conservatorem salutatur; ille erectum à terra, complectitur, hærent mutuis in amplexibus, deplorantes iniquam sortem, quæ suavisissimam ipsis consuetudinem invideret, & invitissimos à se invicem distraheret, quod ipsa morte durius videbatur. Quis explicet, quos par hoc amantùm affectus miscuerit, quibus oculis se mutuò aspexerint, quibus verbis valedixerint; plus pectora loquebantur, quàm linguæ; amor & dolor decurtabant voces, prolixius in corde sonantes. Alter in alterius non jam aure, sed pectore, sensa depromebat, reddebátque. Intellexit Jonathas muta Davidis suspiria, neminem suorum, nec seipsum, abrupto sermone, commendantis; vicissim David tacentis amici vocem percepit, operam omnem sibi, familiæque suæ difertô silentiô deferentis. Vix tandem fletibus exsatiati, obtestatîque se invicem, ut mutæ fidei perpetuò meminissent; uterque digreditur: Jonathas in urbem regiam; David fugiens crudelem

regem, in oppidum Noben ad Achimelechum Pontificem (de quo supra) contendit.

In Ziphæa deinde solitudine, & magna rerum necessariorum penuria Davidem versantem, non omisit Ionathas invisere: renovatisque fœderis, & amoris pristini monumentis; ad alacriter omnia ferenda, regni que certissimam expectationem, excitare. Tanta veræ dilectionis vis erat: ut, quidquid in Davidem, *Alterum se*, transferret; id tanquam sibi datum, amicissimus animus reputaret. Et quamvis ex eo tempore uterque ex alterius abierit oculis, non tamen abijt è pectore; manet alta mente repositus nexus amicitiae, in omnes posteros propagandæ. Nec ea vis amoris restincta est, cum luctuosa fata Saulem, & filios extinxerunt; David enim intellecto, Ionatham in prælio cecidisse, quibus non gemitibus & fletibus charissimi capitis funus luxit; Ibi tum, auditæ voces: *Doleo super te, frater mi Ionathas, decore nimis, & amabilis valde super amorem mulierum. Sicut mater unicum diligit filium, ita te diligebam.* 2. Reg. c. 1. Quid posset amor ipse loqui, vel ad affectum tenerius: vel ad amicitiam constantius: vel ad merorem tristius? Verè rarum par, & speculum amantium Ionathas & David. Nam sicut navis in tempestate dignoscitur, ita amicitia vera in rebus duris & asperis.

NARRATIO LIX.
ABIGAIL, NABALIS
UXOR DAVIDEM
 PLACAT. 1, Reg. 25. Anno Mundi 2977. Ante
 Christum 1076. Lacte